

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Przemysław Palka
Protokolant:	Katarzyna Bogusz-Trojanowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 13 lutego 2020 r., 15 czerwca 2020 r., 15 lipca 2020 r.

sprawy z oskarżenia prywatnego W. R.

przeciwko **S. P. (1)**

synowi A. i J. z domu M., urodzonemu (...) w N.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 7 maja 2018 roku naruszył nietykalność cielesną W. R. poprzez uderzenie go w twarz a następnie poprzez dwukrotne oddanie w jego kierunku strzału z urządzenia na naboje ze sprężonym gazem pieprzowym,

tj. o czyn z art. 217 k.k.

I. Oskarżonego S. P. (1) uznaje za winnego tego, że w dniu 7 maja 2018 roku w J. przy ul. (...), naruszył nietykalność cielesną W. R. poprzez uderzenie w twarz a następnie przez dwukrotne oddanie w jego kierunku strzału z urządzenia na naboje ze sprężonym gazem pieprzowym, który to czyn kwalifikuje z art. 217 § 1 k.k. i za to, ustalając, że pokrzywdzony odpowiedział naruszeniem nietykalności cielesnej, na podstawie art. 217 § 2 k.k. odstępuje od wymierzenia kary;

II. na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego S. P. (1) nawiązkę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych na rzecz pokrzywdzonego W. R.;

III. na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego W. R. kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków postępowania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 182/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może			

ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
o.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	S. P. (1)	pkt I wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Uderzenie pokrzywdzonego w twarz i dwukrotne oddanie w jego kierunku strzału z urządzenia na naboje ze sprężonym gazem pieprzowym	Ad. 1. - zeznania świadka W. R. - zeznania świadka M. B. - zeznania świadka G. B.	k. 59 k. 59v k. 78v - k. 59	
1. Spowodowanie naruszenia nietykalności cielesnej W. R.	Ad. 2 - zeznania świadka W. R. - zeznania świadka G. B.	- k. 78 v -k 59 - k. 78v	
2. Odpowiedź pokrzywdzonego na	B. od słów „przyjechało	- k. 41	

<p>naruszenie nietykalności w postaci naruszenia nietykalności cielesnej oskarżonego prowadzące do „innego powierzchownego urazu przedramienia” (wg Kodu Rozpoznania (...)). Brak, wyprzedzającego naruszenie nietykalności cielesnej i pozostającego w związku funkcjonalnym z tym naruszeniem, wyzywającego zachowania ze strony pokrzywdzonego</p> <p>3. W dniu 7 maja 2018 r. o godz. 17:59 świadek M. B. zawiadomiła Policję</p>	<p>jeszcze pogotowie” do słów „czyścili panu R. oczy”</p> <p>Ad. 3</p> <ul style="list-style-type: none"> - zeznania świadka W. R. - zeznania świadka G. B. - dokumentacja medyczna z wizyty ambulatoryjnej S. P. (2) w POZ S. (w dniu 7 maja 2018 r.) - zeznania świadka S. C. - zeznania świadka N. B. <p>Ad. 4</p> <ul style="list-style-type: none"> - wydruk historii działania (SWD) 	<p>k. 103.</p> <p>k. 79-79v</p> <p>- k. 69</p>	
<p>0.1. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1</p>	<p>S. P. (1)</p>	<p>Pkt I wyroku</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>Ad. 1. Oskarżony został sprowokowany do naruszenia nietykalności cielesnej pokrzywdzonego wyzywającym zachowaniem się W. R. i N. B.</p> <p>Ad. 2 Oskarżony nie uderzył (celowo) pokrzywdzonego</p>	<p>Ad. 1</p> <ul style="list-style-type: none"> - wyjaśnienia oskarżonego od słów „Zauważyłem, że pan R.” do słów „to była jawna prowokacja” <p>Ad. 2. wyjaśnienia oskarżonego od słów „chwyciłem oburącz kij” do słów „wtedy wyciągnąłem zza paska”</p>	<p>k. 57 v</p> <p>k. 57v</p> <p>- k. 57v</p> <p>- k. 58v</p>	

Ad. 3. oskarżony wystrzelił w kierunku pokrzywdzonego gaz z miotacza gazu w obronie koniecznej	Ad. 3. wyjaśnienia oskarżonego od słów „chwycił oburącz kuj” do słów „machał na oślepie” i od słów „żeby on na mnie nie ruszył” do słów „z impetem się na mnie rzucił”		
2. OCena DOWODÓW			
o.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
Ad. 1 z pkt 1.1. Ad.2 z pkt 1.1. Ad.3 Ad. 4	<p>1) –Zeznania świadka W. R.</p> <p>2) zeznania świadka M. B.</p> <p>3) zeznania świadka G. B.</p> <p>Ad.2.</p> <p>- zeznania świadka W. R.</p> <p>- zeznania świadka G. B.</p> <p>Ad.3</p> <p>- zeznania świadka W. R.</p> <p>- zeznania świadka G. B.</p> <p>-dokumentacja medyczna (karta informacyjna)</p> <p>- zeznania świadka S. C.</p> <p>- zeznania świadka N. B.</p> <p>-</p> <p>Ad. 4 – wydruk historii działania (...)</p>	<p>Ad. 1) Zeznania oceniane z dozą ostrożności z uwagi na tło zdarzenia – konflikt między stronami, eskalujący w okresie zdarzenia i po. Zeznania jednak w sposób spójny, jednoznaczny i konsekwentny prezentują zapamiętany przez pokrzywdzonego przebieg zajścia, opisując gdzie, kiedy i przez kogo został pobity. Zeznania pokrzywdzonego znalazły potwierdzenie w innych dowodach.</p> <p>Ad.2) Zeznania świadka spójne, nie zawierają żadnych sprzeczności. Świadek naoczny. Wskazany przez oskarżonego fakt złożenia zawiadomienia na świadka za hałasowanie w wieczór sylwestrowy (zakończone upomnieniem świadka – k. 68) jak też i wynajmowanie</p>	

mieszkania od W. R. od listopada 2019 r. nie uprawdopodobniają wrogiego czy też stronniczego usposobienia świadka wobec oskarżonego. Sąd nie znalazł powodów, by podważać wiarygodność zeznań świadka.

Ad.3) Zeznania świadka spójne, znalazły potwierdzenie w zeznaniach pozostałych świadków. Świadek nie zainteresowany korzystnym wynikiem rozstrzygnięcia dla oskarżonego bądź pokrzywdzonego, tym samym niemający interesu w tym, by przedstawiać okoliczności zajścia w sposób nieprawdziwy. Świadek będąc na podwórku w trakcie zdarzenia miał sposobność obserwowania przebiegu jego zajścia.

Oceny wiarygodności zeznań świadków, pozwalających na czynienie na tej podstawie ustaleń faktycznych, nie zmieniają drobne nieścisłości w ich depozycjach. Sąd za naturalną uznał też, z uwagi na upływ czasu, ujawnioną na rozprawie niepamięć szczegółów, która nie dotyczyła jednak centralnych elementów wydarzeń składających się na ustawową określoność zarzucanego oskarżonemu czynu.

ex aequo ad 1)

- ex aequo ad 3)

- ex aequo ad 1)

- ex aequo ad 3)

- dokument sporządzony przez uprawnioną do tego osobę na podstawie ustalonych w chwili badania (opiniowania) danych z przeprowadzonych badań. Źródło dowodowe niezależne. Brak dowodów mogących podważyć autentyczność lub wiarygodność tego dokumentu.

- Świadek nie był naocznym świadkiem zdarzenia i pamiętał tylko w najogólniejszych zarysach zdarzenie. Mimo iż zeznania świadka nie zawierały istotnych szczegółów dla weryfikacji wersji tak oskarżonego jak i oskarżyciela prywatnego, tym niemniej na miejscu interwencji świadek zeznał, że widział pokazane mu przez oskarżonego „zacerwienie”, które świadek, nie pamiętając miejsca lokalizacji, określił jako „jedynie zacerwienie”. Świadek jest osobą obcą dla stron, brak jest też innych powodów, by te, skądinąd lakoniczne zeznania, podważyć.

- szczerą relacją świadka prezentującą zapamiętany przez niego początek zajścia i swój w nim udział. Świadek wskazał, że to oskarżony wybiegł z mieszkania i nieprzebierając w słowach kazał wynosić się zgromadzonym przed jego domem. Zeznania świadka istotne jedynie dla ustalenia początku przebiegu zdarzenia; korespondujące z depozycjami, w tym zakresie, pozostałych świadków. Świadek niemający powodu, by bezpodstawnie obciążać jedną ze stron, co nie zmienia tego, że zeznania świadka tylko w niewielkim stopniu, bo odnoszącym się do początkowego fragmentu, choć jednak wskazującym na inicjatywę przebiegu zajścia – mogły przyczynić się do odtworzenia stanu faktycznego.

Wiarygodności zeznań świadka nie podważyły w ocenie Sądu, podnoszone przez oskarżonego, jeszcze przed ich złożeniem, okoliczności, wskazujące na - bądź co bądź z błahego powodu – zastrzeżenia co do ich wiarygodności.

- Standardowa aplikacja wspomagająca rejestrowane zgłoszenia oraz ewidencjonująca czynności związane z reakcją Policji na zdarzenie. Sąd nie znalazł powodów, by pod

		względem wiarygodności, pod względem merytorycznym, technicznym czy też bezpieczeństwa zamieszczonych informacji kwestionować ten dokument. Nie czyniła tego żadna ze stron.	
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
Ad.1. z pkt 1.2. Ad. 2 z pkt 1.2.		<p>Ad.1. Wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami wszystkich naocznych świadków zdarzenia. Wyjaśnienia oskarżonego ukierunkowane zostały wyłącznie na chęć uniknięcia odpowiedzialności karnej.</p> <p>Ad.2. Sąd nie przyjął, by w dniu 7 maja 2018 r. przed domem oskarżonego doszło ze strony pokrzywdzonego do groźby słownej bądź innego zachowania naruszającego (w sposób bezpośredni) dobro prawne S. P. (1) bądź bezpośrednio mu zagrażające, tym samym brak podstaw do uznania, że zachowanie</p>	

oskarżonego stanowiło formę obrony koniecznej. Zamach i obrona muszą odpowiadać warunkom określonym w k.k. Zamach musi być rzeczywisty a więc zachodzić w obiektywnej rzeczywistości. Nie jest więc wystarczające dla jego zaistnienia jedynie subiektywne i niemające oparcia w rzeczywistym stanie rzeczy przekonanie podmiotu o jego istnieniu. Podjęcie przez W. R. zachowania, które wywołałyby niebezpieczeństwo naruszenia dobra prawnego (czy to o charakterze osobistym czy też kolektywnym) nie znalazło odzwierciedlenia w zeznaniach naocznych świadków zdarzenia. Skoro obrona konieczna może mieć miejsce tylko w stosunku do rzeczywistego, bezpośredniego i bezprawnego zamachu, to koniecznym jest odzwierciedlenie tego w świadomości odpierającego zamach. Koniecznym zatem elementem podmiotowym obrony koniecznej jest to, by akcja broniącego wynikała ze świadomości odpierania zamachu ale też, by była dyktowana wyłącznie wolą obrony, co pozwala ograniczyć rzeczywiste działania obronne, a więc zachowania zasługujące na wyłączenie bezprawności, od społecznie negatywnej

		<p>postawy atakującej czy to w postaci aktu zemsty, samosądu czy też chuligaństwa (por. postanowienie Sadu Najwyższego z 7 października 2014 r., V KK 116/14, Lex nr 1532784)</p> <p>Sąd pominął dokumentację fotograficzną przedłożoną przez oskarżonego, jako, że nie obrazowała ona jakichkolwiek okoliczności relewantnych z punktu widzenia dowodzonego faktu głównego</p>	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	Pkt I wyroku	S. P. (2)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego rozumianą jako swobodę dysponowania swoim ciałem i zagwarantowaną człowiekowi wolność od fizycznych oddziaływań na jego ciało oraz wolność od niepożądanych doznań. Uderzeniem w twarz pokrzywdzonego tak samo			

też jak i wystrzeleniem w jego kierunku gazu pieprzowego oskarżony spowodował krzywdzący, niepożądany kontakt o charakterze fizycznym z ciałem pokrzywdzonego - dla bytu którego jest obojętne czy sprawca dotyka ofiary fizycznie - niebędący naruszeniem czynności narządu ciała lub rozstrojem zdrowia. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego nieprzyjemne uczucie fizyczne powstałe u pokrzywdzonego, a wywołane czynem przestępnym sprawcy, jest wystarczającym warunkiem do przyjęcia, że doszło do naruszenia nietykalności cielesnej (wyrok SN z 11 kwietnia 1938 r., II K 1862/37, OSN(K) 1938, nr 11, poz. 264). Oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. Działanie sprawcy – w zakresie elementu kognitywnego – związane było ze świadomością, że swoim zachowaniem uderza jak też „w inny sposób” narusza nietykalność cielesną pokrzywdzonego, w zakresie zaś elementu woluntatywnego – sprowadziło się do chęci uderzenia jak też w „inny sposób” naruszenia jego nietykalności cielesnej.

Oskarżony działał z rozeznananiem wystarczającym do tego, by wybrać właściwy wariant działania i

<p>prawidłowo ocenić następstwa zamachu na dobro pokrzywdzonego. Oskarżony nie działał w stanie wyższej konieczności w żadnym z jej postaci, w błędzie co do elementów stanowiącym przesłanki kontratypu bądź też okoliczności wyłączającej winę ani też w błędzie co do bezprawności czynu (czyn z kategorii mala per se) bądź w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego.</p>			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>S. P. (2)</p>	<p>Pkt I wyroku Pkt II wyroku</p>		<p>Stopień społecznej szkodliwości czynu wysoki zważywszy na rodzaj i charakter naruszonego dobra prawnego (cennego samego w sobie – dobra pierwotnego o charakterze indywidualnym), rozmiar grożącego uszczerbku, zamiar bezpośredni, zachowanie bez racjonalnego powodu motywowane zadawnionym sporem sąsiedzkim z pokrzywdzonym. Stopień winy wysoki z uwagi</p>

na celowość działania, dojrzałość sprawcy, brak anormalnej sytuacji motywacyjnej. Brak okoliczności wyłączającej winę sprawcy lub ją ograniczających.

Poprzednia niekaralność sprawcy. Sąd skorzystał z możliwości odstąpienia od wymierzenia kary określonej w art. 217 § 2 k.k., sens regulacji której to instytucji sprowadzić daje się do rezygnacji z represjonowania osoby, która została w jakimś sensie już ukarana przez pokrzywdzonego przestępstwem naruszenia nietykalności cielesnej.

Zachowanie pokrzywdzonego było skierowane przeciwko tożsamemu rodzajowo dobru prawnemu sprawcy. Pozostawało w związku czasowym między naruszeniem nietykalności cielesnej pokrzywdzonego a odpowiedzią na nie pokrzywdzonego, przy czym działanie w ramach „odpowiedzi” nie różniło się w sposób istotny od rodzaju i sposobu zachowania się osoby, której działanie było powodem naruszenia jej nietykalności cielesnej.

Przyjęciu art. 217 § 1 k.k. nie stało na przeszkodzie to, że na naruszenie swojej nietykalności cielesnej, pokrzywdzony – z punktu widzenia realizacji czynności sprawczej – odpowiedział czynem

		<p>o wyższym ładunku bezprawności.</p> <p>Celem wynagrodzenia pokrzywdzonemu doznanej przez niego krzywdzie – zgodnie ze zgłoszonym żądaniem kompensacyjnym - rozmiar której to krzywdy oceniono przede wszystkim przez pryzmat subiektywnych odczuć pokrzywdzonego, Sąd na podstawie art. 46 § 2 k.k., pozwalającego na orzeczenie nawiązki gdy orzeczenie obowiązku odszkodowania lub zadośćuczynienia jest znacznie utrudnione, orzekł na rzecz pokrzywdzonego W. R. nawiązkę w kwocie 2000 zł.</p>
<p>1.6. inne zagadnienia</p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. KOszty procesu</p>		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Pkt III	<p>W konsekwencji wydania orzeczenia skazującego, na podstawie art. 628 pkt 1 k.p.k., obciążono oskarżonego kosztami postępowania poniesionymi przez W. R., to jest zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 300 zł oraz kosztami ustanowienia pełnomocnika z wyboru, zgodnie z oświadczeniem o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia adwokata. Jakkolwiek wysokość opłaty za czynności adwokackie, ustalona między pełnomocnikiem i jego mocodawcą, nie była dla Sądu wiążąca, to jednak wyłożenie przez oskarżyciela prywatnego na ustanowienie pełnomocnika kwoty 1500 zł, uwzględniając niezbędny nakład pracy adwokata, liczbę jego stawiennictw w sądzie, nie budziło wątpliwości.</p>	
5. 1Podpis		